

Sygnatura akt *IC 867/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Wodzyńska-Radomska

Protokolant: Barbara Janiszewska-Górka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 czerwca 2016 r. w P.

sprawy z powództwa G. C.

przeciwko J. W.

- o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. kosztami postępowania w całości obciąża powoda.

SSR Agnieszka Wodzyńska-Radomska

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 14 grudnia 2015 r. powód G. C. domagał się zasądzenia od pozwanego J. W. kwoty 1.083,94 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od kwoty 477 zł od dnia 6 października 2015 roku do dnia zapłaty. Nadto, powód domagał się zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z uiszczoną opłatą skarbową w kwocie 17 zł.

Według twierdzeń pozwu powód G. C. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. (...) z siedzibą w T., przy ul. (...). W dniu 5 października 2015 roku (...) s.c. przelała na rzecz powoda dochodzoną pozwem wierzytelność w kwocie 1.083,94 zł z tytułu niespłaconej przez pozwanego pożyczki gotówkowej. Tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty, jednak pozwany nie wykonał zobowiązania. Dalej powód wskazał, że umowa pożyczki gotówkowej została zawarta przez pozwanego w dniu 14 lipca 2010 roku, z ostatecznym terminem spłaty wyznaczonym na dzień 13 sierpnia 2010 roku. Powód wyjaśnił również, że na dochodzoną pozwem należność główną składają się następujące kwoty: 477 zł z tytułu niespłaconej pożyczki, 456,94 zł z tytułu niespłaconych odsetek od pożyczki, 50 zł z tytułu wezwań do zapłaty oraz 100 zł z tytułu kosztów windykacji.

W dniu 30 grudnia 2015 roku referendarz sądowy tut. Sądu wydał nakaz zapłaty, w którym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o nieobciążanie go kosztami postępowania. Jednocześnie podniósł **zarzut przedawnienia**.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód G. C. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. (...) z siedzibą w T., przy ul. (...).

Dowód: wyciąg z (...) (k. 7);

W dniu 14 lipca 2010 roku pozwany zawarł z E. C., reprezentowaną przez M. C., G. C., A. G., J. C. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą (...) s. c. umowę pożyczki gotówkowej, opiewającej na kwotę 477 zł. Termin zwrotu pożyczki strony ustaliły na dzień 13 sierpnia 2010 roku. Od kwoty pożyczki została pobrana opłata przygotowawcza w wysokości 23 zł oraz 104 zł tytułem zabezpieczenia pożyczki.

Od niespłaconego w terminie zadłużenia przeterminowanego miały być naliczane odsetki według zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność kredytu lombardowego NBP. W dniu zawarcia umowy odsetki od zadłużenia przeterminowanego wynosiły 20% w stosunku rocznym (§ 6 pkt 2 i 3 umowy).

Zgodnie z § 10 pkt 3 umowy koszty związane z niewykonaniem przez pożyczkobiorcę zobowiązania wynoszą za wezwanie do zapłaty 50 zł oraz za czynności windykacyjne do 100 zł miesięcznie.

Dowód: umowa pożyczki (k. 10-10v);

Pozwany nie spłacił pożyczki w ustalonym terminie, w związku z czym pismem z dnia 30 sierpnia 2010 roku został wezwany do zapłaty kwoty 531 zł, w terminie 7 dni od dnia wystawienia wezwania. Jednocześnie pozwany został poinformowany, że w przypadku braku spłaty po upływie 90 dni nastąpi przelew wierzytelności na rzecz (...) s.c.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 30 sierpnia 2010 roku (k. 11);

W dniach: 15 października 2010 roku, 24 listopada 2010 roku, 20 grudnia 2010 roku przedstawiciel pożyczkodawcy złożył wizytę w miejscu zamieszkania pozwanego, gdzie nikogo nie zastano.

Dowód: protokół windykacyjny (k. 12);

Pozwany pomimo wezwania nie zwrócił przedmiotu pożyczki, w związku z czym w dniu 6 grudnia 2010 roku powód zawarł z E. C. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność o wartości nominalnej 657 zł, przysługująca E. C. od pozwanego.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności (k. 13-14);

Pismem z 5 października 2015 roku powód ostatecznie wezwał pozwanego do zapłaty należności w wysokości 1.083,94 zł, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Pozwany nie dokonał zapłaty.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 5 października 2015 roku (k. 9);

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie: dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Dokumenty nie były zakwestionowane przez żadną ze stron procesu, wobec czego Sąd nie miał powodów, by nie oprzeć na nich swych ustaleń faktycznych. Sąd nie znalazł przy tym żadnych innych okoliczności, by czynić to z urzędu. Stanowią one zatem wiarygodne dowody.

Sąd zważył, co następuje:

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z przelewu wierzytelności wynikającego z umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 grudnia 2010 roku zawartej z E. C..

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Przelew wierzytelności (cesja) jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje

wyłaczony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (wyrok SN z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, LEX nr 52661).

Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (tak trafnie SN w wyroku z 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1), a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia.

W świetle Kodeksu cywilnego przelew wierzytelności jest czynnością kauzalną, co oznacza, że uzyskanie wierzytelności przez cesjonariusza (czyli przejście wierzytelności ze zbywcy na nabywcę) musi mieć odpowiednią podstawę prawną (causae). Ową podstawą może być m.in. umowa zamiany, darowizny, sprzedaży. Gdy przejście wierzytelności ze zbywcy na nabywcę następuje na mocy umowy, uchybienia w tych umowach muszą wywierać bezpośredni skutek na następstwa rozporządzające, np. gdy sprzedaż wierzytelności okaże się nieważna, to upadną tym samym skutki przejścia wierzytelności ze zbywcy na nabywcę. O powyższym przesądza uregulowanie zawarte w art. 510 § 1 k.c. oraz wyraźne postanowienie art. 510 § 2 k.c. Artykuł 510 § 2 k.c. przewiduje, że prawną przyczyną przelewu wierzytelności jest wykonanie istniejącego już między stronami zobowiązania (causa solvendi), a ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania (zob. wyrok SN z 17 listopada 2006 r., V CSK 253/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 141, s. 89).

Ważność samoistnej umowy przelewu zależy zatem od istnienia ważnego zobowiązania do zawarcia tej umowy. Jeżeli zobowiązanie nie istnieje, czynność rozporządzająca wierzytelnością będzie nieważna.

W niniejszej sprawie powód domagał się zapłaty z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 14 lipca 2010 roku zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z § 2 tego przepisu umowa pożyczki, której wartość przenosi 500 zł, powinna być stwierdzona pismem.

Treść stosunku prawnego między stronami wyznaczały ponadto, postanowienia umowy z dnia 14 lipca 2010 roku. Zgodnie z art. 384 § 1 k.c., ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzory umów, regulaminy wiążą drugą stronę, jeżeli zostały jej doręczone przy zawarciu umowy.

Powód określił wysokość wynikającego z umowy pożyczki zadłużenia pozwanego na kwotę 1.083,94 zł. W skład tej kwoty wchodziło 477 zł z tytułu należności głównej, 456,94 zł z tytułu odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP oraz 50 zł tytułem kosztów wezwania i 100 zł tytułem kosztów windykacyjnych.

Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki, ani wysokości dochodzonego roszczenia. Nie mniej jednak podniósł **zarzut przedawnienia, który w okolicznościach niniejszej sprawy okazał się zasadny**.

Zobowiązanie z tytułu spłaty pożyczki, z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie jest niewątpliwie roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej, a zgodnie z art. 118 k.c. roszczenia tego rodzaju przedawniają się z upływem trzech lat od dnia w którym roszczenie stało się wymagalne. Pogląd ten znalazł potwierdzenie w ugruntowanym stanowisku doktryny, zgodnie z którym „do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością.” (wyrok SN z dnia 2.04.2008 r., sygn. akt III CSK 302/07).

Przedawnienie to instytucja, która polega na tym, że po upływie określonego w ustawie okresu (tzw. terminu przedawnienia), ten, przeciwko komu kieruje się roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Roszczenia

przedawnione nie przestają istnieć, stają się jednak niemożliwe do wyegzekwowania w zwykłym trybie. Po upływie terminu przedawnienia są tzw. „roszczeniami niepełnymi”, które nie korzystają z pełnej ochrony państwa. Terminy przedawnienia nie mogą być w umowie ani skracane, ani wydłużane.

W przedmiotowej sprawie wierzytelność stała się wymagalna w dniu 13 sierpnia 2010, zgodnie z § 3 pkt 1 umowy pożyczki z dnia 14 lipca 2010 roku. Tym samym termin przedawnienia rozpoczął swój bieg w dniu 14 sierpnia 2010 roku i upłynął z dniem 13 sierpnia 2013 roku, zatem w dniu wniesienia pozwu, tj. w dniu 14 grudnia 2015 roku roszczenie powoda było przedawnione. Jednocześnie w niniejszej sprawie termin przedawnienia nie został nigdy przerwany, a przynajmniej powód nie wykazał tego. Pozwany na rozprawie nie potwierdził, aby dokonano jakiegokolwiek czynności, które przerywały bieg terminu przedawnienia (oświadczenia k.36.)

W rezultacie przedmiotowe roszczenie podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w związku z art. 99 kpc. Koszty postępowania obciążają stronę przegrywającą proces, która zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej koszty niezbędne dla celowego dochodzenia jej praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie powództwo zostało oddalone w całości, w związku z czym powód został obciążony w całości kosztami postępowania.

SSR Agnieszka Wodzyńska - Radomska